

Cînd toată lumea „se spală” pe mîini...

Avem în față adresa nr. 21 814 S.XI.1965 prin care Fabrica de celuloză și hîrtie Palas-Constanța solicită Direcției Generale Industriale a Hîrtiei și Celulozei (D.G.I.H.C.) din Ministerul Industriei Chimice, sprijinul în vederea redistribuirii în sector a unui utilaj care a fost declarat de către Banca de Investiții ca fiind „disponibil”.

(Circuitul unor adrese și scrisori între Fabrica de celuloză și hîrtie Palas-Constanța și Ministerul Industriei Chimice, care n-a... scurtcircuitat pe nimeni pînă acum)

De unde provin, de fapt, aceste utilaje „disponibile”? Sînt mașini și instalații proiectate în proiect să fie montate, dar care, datorită unor schimbări de soluții sau a modificării ulterioare a tehnologiei de fabricație, nu sînt mai cîștigate utilizarea în procesul de producție. Aceste valori materiale, în marea majoritate importate, nu numai că prin nefuncționare nu și transmit valoarea asupra produsului finit, dar prin depozitarea lor se degradează.

Din anul 1962 — ne spune inginerul TITUS ENĂCHESCU, șeful serviciului investițiilor de la F.C.H. Palas — plătim doborîndu-ne pensioane pentru filtrele celulare tip D, importate și care, neputînd fi montate la Zărnesti, au fost reparate fabricii noastre. Filtrele înlocuite au costat 1.200.000 de lei. De fiecare dată, noi înaintăm direcției generale situații cu utilajele disponibile, dar nu se înregistrează.

Intr-adevăr, în întocmirea de situații și adrese nu s-au crutat eforturile. Dovada? Fabrica a înaintat în 1965, în afara adresei pe care am amintit-o mai sus, alte 6-7, toate în atenția tovarășului director general N. Turtureanu. Dar tot toate au fost uitate.

— Vinovatul principal — ne

celulozei. A trebuit să aducem din import 3 filtre de spălare (de capacitate mai mare de 31,4 m.p.). Cele înlocuite au fost trecute în rezervă și urmau să se redistribuie în sector (la întreprinderile din aceeași ramură industrială, n.a.).

— Noi — ne spune tovarășul ing. FLORICA DINU — șeful serviciului investițiilor din Direcția generală a celulozei și hîrtiei — fim o evidență strictă a utilajelor disponibile și ne preocupăm în mod deosebit de cele remontate, pentru a le redistribui în alte fabrici.

— Putem afla și noi răspunsul măcar la două din adresele trimise de fabrica de la Palas? (este vorba de adresele 21 814 din S.XI.1965 și 8384 din 20.III.1966).

Tovarășul inginer Dinu nu le găsește. (Se mutase între timp cu birourile și erau undeva... la arhivă!).

— În definitiv — ne spune din nou — important o să plîsum utilajele disponibile, să le găsim întrebuințării corespunzătoare și nu să răspundem la adrese.

De acord. Dar rezolvă ministerul aceste probleme? Direcția operativă a Băncii de Investiții din Constanța (prin mîna încheiată la 1 Aprilie), a constatat că fabrica definește utilajele tehnologice devenite „disponibile” în valoare de 1.225.665 de lei și că utilajele în valoare de 832.650 (adică aproape 70 la sută) sînt achiziționate din import.

Partidul a atras nu o dată atenția asupra răspunderii și grijii cu care trebuie cheltuite fondurile valutare în vederea amortizării lor în termen cit mai scurt. În cazul utilajelor contractate pentru Fabrica de celuloză și hîrtie Palas-Constanța (cele devenite disponibile) toată lumea — de la proiectant pînă la ministru — se „spală” pe mîini. Este de necrezut că utilajele contractate în anul 1965, deci la nivelul tehnicii actuale, sînt nu sînt găsite întrebuințarea în nici una din fabricile de hîrtie mai vechi din țară. Dar cei în drept (proiectanții și Ministerul Industriei Chimice) nu au întreprins studii și cercetări în această direcție.

PETRE G. BRATU

Folosirea productivă a timpului de lucru constituie o din condițiile hotărîtoare ale creșterii productivității muncii și a folosirii utilajelor la întreaga lor capacitate. În fotografia: Elena Almasan una dintre fruntasile Fabricii de stufe de mobilă București. Foto: AGERPRES

„ZESTREA” LABORATORULUI ȘCOLII A CRESCUT

Laboratorul Școlii tehnice de mașinări agricole din Oradea, cuprinde puține materiale didactice. Sub îndrumarea inginerului Eugen Ivănescu, elevii a-nului doi și-au propus ca în acest trimestru să sporească „zestrea” laboratorului cu piese executate în cadrul orelor de practică. Acum laboratorul cuprinde multe mecanisme și sisteme ale tractorului, secțiunilor ale pompei de injecție de la motorul U 650. Elevii au confecționat puține de comandă pentru 3 motoare, au copiat planșe etc.

AUGUSTIN DIȚU
ION BOBOȘ
elevi

CRONICA TELEVIZIUNII

Care este cea mai simplă și deci cea mai plăcută mișcare a spiritului nostru critic? După părerea mea — cea mai simplă și deci cea mai plăcută mișcare a spiritului nostru critic este ironia sistematică la adresa muzicii ușoare și prin extensie la adresa emisiunilor muzical-distractive, distractive-educative și educativ-distractive. Plăcerea în acest domeniu atinge voluptatea, iar din voluptate se merge pînă la sadism. La reușita tovarășului, la un pahar, în cerc intim, sau numai în doi — omul „spiritual” începe să se definească prin temeră (înșurubă sau ceva mai subtil privind omul „naiv”) și solștii de muzică ușoară văzută la televizor. Glumele se tin lent, șarja e excesivă — prin urmare, neinteresantă. Și e prea facilă pentru a nu fi suspectă. În aceste condiții a te lansa în apărarea și a unei asemenea emisiuni în întregime ci a unei secvențe — și nu din mila dar din spirit de dreptate — e o curată aventură. Mai ales că tocmai cînd te-ai hotărît s-o faci, vine spre tine o refren cam așa: „Student și studente / învîtăm și iubim / Vîsurii mari / fîrîmuri / mult succes tuturor”. E cel puțin la fel de puternic ca: „Mai respiri puțin moloz dar vezi viața-n roz”, în orice caz nu e sub: „Ai greșit o dată, ai să mai greșești, ai uitat o dată, ai să mai uitești”. În lenești, nu mai vrei să aperi nimic, uși dreapta idee a lui Perseusius dintr-o vechie „mențiune critică” — nu există poem născut frăgilat din cure să nu se poată salva un vers. Dar în aceeași clipă, în aceeași emisiune a cărei soartă nu te mai interesează — apare ceva frumos, ceva bine gândit, cu haz, cu inspirație, și în tine se trezește Don Quijote-ul etern, gata la cel mai mic semn să plece la luptă în folosul celor iubii și caraghioși, gata să aperse un fleac, un fir de iarbă sau un fir de păr ca pe-o redută. Trezirea acestor brusc de la disperare la elan, în cadrul aceleiași emisiuni muzical-distractive, se numește elegant, inegalitate. Toți oamenii sînt egali, dar unii sînt mai egali decît alții — zicea un gânditor francez, observînd lumea cu sarcasmul necesar. Tot așa, mai toate emisiunile de televiziune sînt inegale, dar unele sînt mai inegale decît altele. Probabil că acestea sînt cele mai interesante, fiindcă aici ideile foarte bune se ascund sub straturi dense de idei foarte... — mă rog! — din naștere inegalități. Nu e rău însă să ne obișnuim a înlocui plăcerea veșnică persistență cu aceea — mult mai substanțială — a descoperirii unei idei foarte bune în masa unor idei așa și așa.

Sîmbătă seara, în „Repetițiile pentru vacanță” ale lui Lazarov și Anagnoste — emisiune, firește, inegală — au fost cîteva

minute foarte... multe momente așa și așa, și cel puțin două idei excelente. Minutele (fincan de umor, de umorul obișnuit în fața căruia Lazarov nu știe deocamdată să se opună sau măcar să-l ocolască printr-un decupaj ingenios. Textul vorbit — spre deosebire de cel cîntat — nu e punctul forte al meseriei sale, scenetele de expresie verbală nu-l inspiră. Ca atare, am asistat fără să zîmbim în o societate antiobiectivă și la limitarea neașteptată a unor cunoscuți actori puși să transmită — doamne, cită fantezie! — mecluri de fotbal. N-a

părul și rujul pe buze — care nu pot salva prea multe. Probabil că retrospectiva materialului extras într-o comedie de sine stătătoare ar duce la un nou succes.

Momentele așa și așa, momentele muzicale, nici unul stăruind, nici unul subordonabil, ne-au adus totuși un reșizor din ce în ce mai disciplinat cu sine însuși, mai puțin dispus la facilitate și mai stabilizat chiar dacă consecvența în acest domeniu nu e totală. În orice caz se poate la Lazarov — unul dintre puținii noștri regizori de televiziune care fac televiziune, singurul care deocamdată s-a impus cu bine peste hotare — o mai mare încredere în plasticitate, în mișcarea plastică și o nelinerare salutară în ceea ce aș numi, forțat, „mişcările” cu excesele ei spre bufonadă și uceros, scăpate nu știu de ce și alinabile. Nu știu de ce — e un fel de a spune. E o problemă a gustului, a siguranței în gust — meserie îndelungată și grea pentru orice regizor, mai ales pentru unul cu fantezie, care încă își mai permite să nu simtă că linga un cadru riguros echilibrat, plin de expresie, e incompatibilă o stupidă hîrjoană cu baloane între oameni mari.

Excelența a fost însă ideea poezilor lui Sorocscu — două poezii pentru copii pe care mai tîrziu oamenii mari le pot pricepe, poezii scrise în stilul perfid inoent al poetului. Dacă nu mă înșală memoria telegenică, era prima oară cînd într-o emisiune „ușoară” intra un poet dificil, depășind-se lirica lui Teopiteanu, considerată încă vînt vînt de limita maximă de intelectualitate a muzical-distractivului. Firește că inegalitatea era frapantă: cum putea să stea umorul fotbalistic alături de umorul lui Sorocscu? Am impresia că și actorii, Florin Plesic și Carmen Galin, erau prea conștienți de situația imediată — și apu versuri inteligente care-ți cer să urmărești drumul unui gând între două scenele care-ți interzic gîndirea. Am trăit un moment frumos: doi buni actori luptîndu-se cu poezia bună, s-o stăpînesc, s-o domine, primindu-i tonul și zborul. Nu, nu era așa, dar acest succes trebuie apărut și consolidat. Poate că extinzînd suprafața poetică pînă la Sorocscu, Geo Dumitrescu, Ion Alexandru, Ana Blandiana, Ion Gheorghe (și numele necesar a fi roștit nu se epuizează aici) — în recitaluri independente sau în emisiuni de mare succes — concepția despre lirism a studioului nostru va lichida unele inegalități. Nu ar avea de pierdut nici poezia, nici televiziunea.

Radu Cosășu

răsărit nimic, orice băiat mai sugubăz știm că poate să facă precum Birlic și Giugaru. Și nu-ți trebuie studii superioare de estetică pentru a admite că imitația — oricîtă veselie produce — e treapta cea mai de jos a umorului. A mai fost un nou episod cu Tanța și Costel. Creșt că din toată povestea pornită și dusă un timp cu atita haz, nu se mai poate extrage nimic. Mîna — cel puțin deocamdată — pare moartă, tot ce iese la suprafață e steril. Automatismele celor doi s-au epuizat, au mai rămas doar automatismele actorilor — acel „mă” devenit celebru a lui Cotescu, gestul inimitabil al Cocăi Andronescu aranjîndu-și

A APLAUDA

(Urmare din pag. 1)

rii care sînt exemple la locurile lor de muncă, care adaugă pasiunii lecturii, vizitării muzeelor pe aceea de prietenii ai muzicii ușoare. Fiindcă, pentru adevăratul prieten al melodiilor, indiferent în ce ritm ar fi alcătuite, acestea nu sînt doar simplu de conectant ci o formă ce se oferă pentru a se exprima pe sine, optimismul său, setea de viață, adeziunea intimă la ritm. Sînt și unii tineri — și-i cunosc pe cîțiva — ajunși la atitudinea unui snobism de jos nivel, care nu pierd un spectacol de muzică ușoară nu pentru că și-ar fi făcut idoli din cîțiva interpreți, ci ar fi captivați de cîteva melodii ci pentru că vor să se expună public, să se frîmînte pe scune, și mai ales, să se arate la curent cu moda de nu știu unde, exprimîndu-și admirația prin fluierături. Poate se cere puțin violență expresia și numite fără menajamente fluerăturile la spectacole un mod epidermic de manifestare a inculturii, a profezoarului spiritual. (Răspunzînd, parcă, observației noastre, o cîntătoare din Turmu-Severin ne trimite o scrisoare plină de indignare pe care a resimțit-o cîzînd că moda tipetelor și fluierăturilor în mijlocul spectacolelor artistice a ajuns, aduse de vînt, și în orașul său). Mă asociez, deci, observației ironice a cîtuia care eticheta tendința de a imita a unora cu o expresie pe care o cunosc: „replică din Caragiale”. „Avem și noi englezii noștri”. S-ar putea citi și „snobii noștri”.

Cornel Fugaru, dirijorul orchestrei Sincron, spune la o masă rotundă organizată de ziarul „Știința tineretului” că el și colegii săi „nu au nevoie de fluierături prin care să li se aprecieze talentul, ca să se mulțumească cu aplauzele, cu acest omagiu suprem și civilizată”. Este într-adevăr o modalitate tradițională de apreciere a evoluției artistului, în spiritul temperamentalului spectacolului român, indiferent de vîrstă, a spiritului nostru care, sint conștient, se ca dovedește întotdeauna printr-o fluierătură a muzicilor de elegiență publică a muzicilor, a talentului. Poporul nostru astfel s-a obișnuit să-l aplaudă pe cei care-i oferă satisfacții estetice. E o tradiție a gustului care trebuie respectată și păstrată.

S-ar cere poate numite mai pe larg în dezbatere de conținut exigențele ce trebuie așezate la baza receptării melodiilor de muzică ușoară — unerii lipsite de versuri fide, de cuvinte ce se adună în stîmbele anostre. S-ar cuveni vastită și exigențele care trebuie să fie în impună interpretului muzicii ușoare. S-ar cuveni mai form amintite și cerințele printr-oare la etica, la fînța lui. Unii pentru o-și moltoia atitudinea student pe care o adoptă în receptarea muzicii ușoare, alții în interpretarea ei fac apel la

nu știu ce filme, la ritmul unor melodii occidentale. Cred că este limpede care este explicația zăbucimului și neliniștii demente, isteriei unora din cîntecule la care se recurge ca la niște imbatabile argumente. Ele își au izvoorul nu numai în temperamentalul unii popor ci și în climatul cîntecului social. Cîntecul este o stare altfel de cîntec și altă modalitate de a le aprecia. Imitatorii fără discernămint ai idolilor alții sol vor dispărea ca rezultat al neaderenței produselor lor sociale la realitatea noastră. Căci lumea unii festival de muzică ușoară din occident (la unele am văzut, de altfel, mulți interpreți cu o remarcabilă fînță scenică), a partine altor realități sociale. Este lumea ce naște drama gravă ca aceea a celebrilor, adulterii, frumoșii, plinei de viață Dalida, care „a vrut să moară intrînd voluntar într-o noapte în care credea că nici o forță umană nu o va mai putea trage la suprafață”. A celei faimoase Dalida care s-a hotărît să se sinucidă după ce, la Festivalul cîntecului de la San Remo, Luigi Penco, un tânăr compozitor italian, autorul cîntecului pe care ea îl interpretase („Ciao, amore, ciao”) se împușcase cu un foc de pistol, lăsînd o scurtă scrisoare: „După ce am consacrat cîntecii din viața mea pentru a scrie cîntecul frumos și frumos rezultat, după ce jurul nu a crezut că trebuie să-l rețină pe ultimul este mai bine să o sfîrșesc cu viața mea”. E greu de stabilit cit s-o datorăm în gestul Dalidei, cit s-o datorăm ei, vedetii, cit nimel de fînță, nota un cronica. Tentativa de sinucidere nu l-a reușit și medicii au salvat-o morții, probabil cu un grav traumatism. A rămas însă scrisoarea ei, care explică soarta artistului — fie el și celebru — într-o orînduire diferită de cea în care trăim noi. Ea scrisese că „suferise destul din cauza vieții și a nedreptății oamenilor față de cîntecule sale”.

Este una din multe drame pe care le-a oferit muzica ușoară în Occident. De ce am amintit-o? Pentru a sublinia și astfel obiectivitatea existenței unui destin diferit al muzicii ușoare, în funcție de condițiile sociale, pentru a sublinia incompatibilitatea imitației servile și a plăcii în receptarea și lansarea muzicii ușoare, în aprecierea ei, învîntuindu-i pe tineri la a media asupra unor ferme criterii estetice în înțelegerea și înțelegerea, în aprecierea ei muzica ușoară, a ști să aplaudă înseamnă a te respecta pe tine însuși. A flueria (fie și admirativ) la un spectacol înseamnă a-ți acorda un calificativ deloc măgulitor.

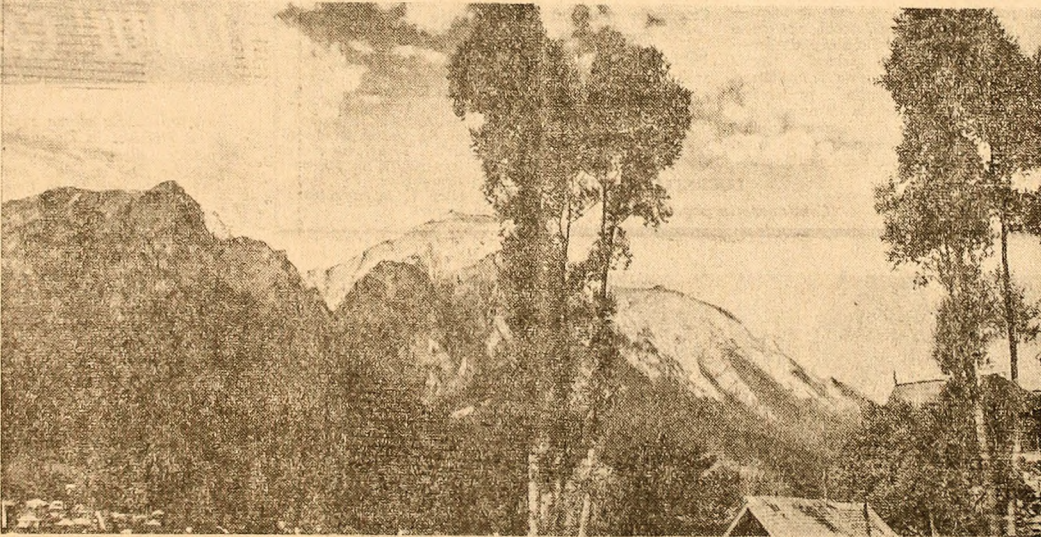
Roman foileton de HARALAMB ZINCĂ

IV. IPOTEZE ȘI IARĂȘI IPOTEZE

La orele nouă, exact după trei ore de somn, Lucian mă trezi. Cînd deschise ochii, îl văzui lîngă mine: era vesel, proaspăt, de parcă ar fi dormit toată noaptea.

- Sculară!... îmi strigă smulgînd cearșaful de pe mine. N-am venit aici ca să dormim. Hai, hai, sculară... Un duș, și la treabă.
- Încotro? căscăi eu nemulțumit.
- O să vezi...
- Iarăși faci pe misteriosul?
- Lasă reproșurile...
- Nu mîncăm nimic?!
- Supraoamezii n-au nevoie de hrană.

— 15 —

Vedere din Bușteni asupra lanțului Bucegilor

Îmi făcui la repezeală un duș rece și, în timp ce mă îmbrăcam, îl întrebai în șoaptă:

- „Santa-Lucia” mai e în port?
- E... n-a dispărut încă, îmi răspunse tot în șoaptă.
- Mergem să-l vedem?
- Deocamdată, nu. Mai bine spune-mi cum stăi cu inima?
- Nu înțeleg întrebarea.
- Lasă c-ai s-o înțelegi îndată.
- Am coborît la braseria hotelului. Acolo am luat o gustare. Sorbind din cafea, îl cercetaam pe Lucian pe furis. Calmul său mă uimea; l-aș fi vrut ceva mai înfrîngurat, mai neliniștit. Avea doar de dezgust enigma a trei crime. El însă avea aerul unui om sosit pe litoral să se distreze. Glumea, îmi atrăgea atenția ori de cîte ori, pe lîngă noi, alinea felin cite o femeie frumoasă. Nu era căsătorit. Eu însă, într-una din cărțile mele, îl înșurusem cu o soră medicală, ceea ce l-a amuzat teribil. „Ca mine-poimine, mă scoți la pensie!”, a glumit el, atunci, pe seama libertății scriitorului de a se juca cu destinul eroilor săi.
- Apropo, unde e Frunză? întrebai. Te-ai văzut cu el?
- E aici. Am vorbit cu dînsul la telefon.
- Nu vrei să-mi spui unde mergem?
- Oho, ești mai curios ca o femeie! rise el.
- Să știu o dată pentru totdeauna: scriitorul e mai curios decît o femeie. Unde mergem?
- În loc să-mi răspundă, Lucian mă sfătui să beau un coniac.
- Haidă, bea! N-o să-ți strice...
- Aveam senzația că ofiterul voia să se joace cu mine... că așteptase clipa... un joc care-i făcea plăcere. Băui un coniac. Bău și el. Apoi, părăsirăm braseria fără să ne mai spunem o vorbă. Mașina ne aștepta. Ne-am așezat, ea și în ajun, pe bancheta din spate.
- Încotro? întrebă soferul.
- La morgă, Vasilică! Știi drumul?
- Vorbise liniștit, ca și cum l-ar fi cerut să ne ducă la restaurantul „Perla”. Simții că Lucian mă isodește cu coada ochiului și, de asta-dată, avui certitudinea că-și ride de mine.
- La morgă? Îmi scăpă fără voie întrebarea.
- Ce te miră așa?
- Ei, da, de ce mă miram? Ce-aș fi putut să-l răspund? Aș fi avut un răspuns, dar îmi venea peste mine să-l rostesc: „Căpitane, n-am fost în viața mea morgă”. Iar el, pe seama. bănușe ceva cînd mă îndemnama la braseria să beau un coniac.
- Deocamdată, zise Lucian parcă mi-ai fi ghicit gîndurile, n-am cum să-ți ofer un alt itinerar.

— 16 —

Am preferat să tac. Mă prefăcui interesat de străzile Constanței, de mulțimea ce se îndrepta spre plajă. Ziua era superbă, cu un cer adinc, străveziu. Prin geamul deschis simțeam briza sărată a mării și, pentru un moment, îmi păru rău că îmi pierdteam timpul pe drumuri, în loc să mă bucur de soarele litoralului.

— Am ajuns! ne anunță soferul pe neașteptate.

O teamă de-a dreptul infantilă îmi strînse inima. În pragul clădirii, ne întâmpină un bărbat trecut de cincizeci de ani, scund, puțin cocoșat, în halat alb. Ne întinse o mîină subțire și umedă, recomandîndu-ne:

— Doctor Mărculescu! Vă rog, poftiți. Ni s-a telefonat și vă așteptam.

Doctorul ne conduse într-o sală răcoasă, cu ciment pe jos, cu pereții îmbrăcați în faimță albă. Singura lăcărășă a încăperii era acoperită cu un stor decolorat. Mă izbi în nări mirosoa tare și ascuțit al formolului și-mi stăpîniși anevoie greața. Într-un colț al încăperii, se afla o masă îngustă și prelungă, acoperită cu un cearșaf. Sub cearșaf se contura linia unui trup omeneș. Deoarece privirile lui Lucian se îndreptară într-acolo, doctorul gîsi cu cale să ne dea explicații. Nu avea vocea pităgăiată, cum o au de obicei ecocostii, ci groasă și răgoșită:

— E o tinăru, o studentă din oraș. S-a sinucis, a înghițit Cicloharbital... Din dragoste... Idoialta închisio el revoltat și își infundă mîinile în buzunarele adînci ale halatului. Vreți s-o vedeți?

— „Nu!” era cit p-acid să izbucnesc, dar, în aceeași clipă, cîneva deschise o ușă și împlinse înăuntru o masă asemănătoare cu cea din colțul sălii.

— Îl aduce, preciză doctorul.

Emoția mă înmărmuri: un sanitar bătrîn împingea spre noi o masă pe rotile, acoperită tot cu un cearșaf.

— Tudorică, se adresă doctorul sanitarului, ia ridică tu storul de la fereastră, să se vadă mai bine.

Storul odălaș tras, lăsa să năvălească în sală lumina caldă a soarelui. Lucian înaintă spre masă. Doctorul apucă cearșaful de colțuri; descoperi, nespus de înec, cadavrul unui tînăr. Aș fi vrut să-mi întorc privirile, dar o forță irezistibilă mă ținusea locului. Victima „ghulele-bumerang” zăcea întinsă pe spate, cu mîinile pe piept, într-o stranie așteptare. Părea că așteaptă un gest miraculos ca să deschidă ochii, să clipească, să se ridice în capul oaselor, să zîmbească tuturor plină de recunostință. Dar gestul întîrziă.

— 17 —

Ca prin vis, îl văzui, pe Lucian, aplecîndu-se asupra mortului și cercetîndu-l cu minuțiozitate. Părea că-l interesează fiecare amănunt al cadavrului. Fusesse frumos tînărul acela cu trăsături bărbătești, energice. Era îmbrăcat simplu — cu o pereche de pantaloni înguști și cu o cămașă cadralată, decolorată de soare. Culerul răsfrînt lăsa să se vadă pe piept un smoc de păr negru. Picioarele îi erau înfălțite cu o pereche de sandale vechi.

Nu îndrăzneau să mă cîntesc din loc. Cămașa mi se lipise de spinare. Eram sigur că Lucian uitase de mine. Deodată, în tăcerea sălii, auzii vocea răgoșită a doctorului:

— Lovitura a fost mortală... S-a declanșat cu o forță neobișnuită. Moartea a survenit fulgerător.

— Dumneavoastră ați efectuat autopsia? se interesă Lucian.

— Da, eu...

— Aș vrea să mă uit la concluziile dumneavoastră.

— Chiar acum?

— Nu, nu chiar acum. Mai tîrziu, v-aș ruga să dezbrăcați cadavrul.

— Tudorică! strigă doctorul.

Am o fire emotivă. Mi-am dat seama că ar fi mai cumințe să las la aer. Eram gata să înfrunt cu stoicism privirile ironice ale căpitanului. Și, în timp ce Tudorică-sanitarul ridică mortul de parcă ar fi vrut să-l ajute să se dea mai repede jos de pe masă, mi-am luat înîmă în dinți și am anunțat:

— Ies în curte să fumez o țigară.

Doctorul mă măsura cu o călătură bălăcoasă, dar nu îndrăzni să-mi comenteze hotărîrea. Lucian mă aprobă printr-un semn scurt al capului. Ieșii în curte, amețit. Briza nărilor îmi veni în ajutor, risipindu-mi din nări mirosoa nesuferit de formol. Mă refugiai sub un salcîm, la umbră, și-mi aprinses o țigară. Figura de ceară a cadavrului mă obseda. O vedeam peste tot ca pe o masă mortuară. Fumam cu sete și încercam privind, fără voia mea, masa de ceară a mortului, să-mi descifrez propriile simțăminte. Mai văzusem în viața mea cadavre, făcusem doar frontal. Și dintr-o dată, mortul acela mă intimidă, ba mai mult, mă înspăimîntă. Fumam țigară după țigară și-mi spuneam că voi deveni înțta tronilor căpitanului Lucian. Și pe bundă dreptate.

Nu l-am auzit cînd s-a apropiat de mine. Am tresărit ușor doar atunci cînd mi-a pus mîna pe umăr și a rostit cu tristete:

— E un militar!

Mă răsușii spre dînsul și mă lăsaî privit intens, cu o adîncă și sinceră mîhnire.

— De unde știi? murmură el.

(Urmare în numărul de mîine)

— 18 —

stă pagină ● În
agină ● În acea
AZI nă ● În a
agină ● În
pagină ● În acea
gină ● În această

VIAȚA DE ORGANIZAȚIE

CHIAR DACĂ FOTOGRAFIA...

DE JUAMAUL
INSTRUCTORUL
U.T.C.

POFTIȚI LA ȘEZĂTOARE

sucesului în munca unui instructor U.T.C.?

— Mă voi referi la un „secret” care, după părerea mea, nu condiționează doar succesul activității care muncește la țară, ci însăși activitatea organizațiilor U.T.C. de la sat, forța ei de atracție și de înfruntare asupra tinerilor. Și voi începe prin a re-lata câteva întâmplări.

eram mereu criticat, într-o vreme, ba pentru turism, ba pentru duminicile culturale-sportive. Ni se spunea, mă refer și la alți colegi, că nu ne preocupăm destul. În parte era adevărat, dar cel puțin tot atât de adevărat era că și ceea ce realizăm nu ne reflecta decât într-o mică măsură stăruințele. În toate organizațiile de care răspundeam comitetele U.T.C. încercam să fac, își propuneam, dar acțiunile inițiate nu reușeau pretutindeni să trezească interesul tinerilor, să se bucură de participarea lor largă. Măreștii, un sat din comuna Baia de Aramă este unul din aceste locuri. A încercat or-

ganizația de aici să inițieze câteva acțiuni, să organizeze câteva duminici culturale-sportive. M-am străduit să ajut comitetul organizației să dea acestor acțiuni o anumite frecvență. N-am reușit. Mai bine zis, aceste activități concepute în forma obișnuită n-au „prins” aici. M-am frământat mult, am putat ne-nămurat discuții alături de tinerii cei și vîrștii din sat. Pe măsură ce-i cunoșteam mi se lămurau parca și punctele „ne-vralgice” ale activității organizației U.T.C. respective, ale propriilor mele activități.

În sat se făceau cîndva adevărate pelerinaje în un izvor din pădurea de la Ponoare, ale cărui ape, se zice, ar fi avut în trecut îndepărtat, calități termale. Acum nu le mai au. Obiceului de a merge, o dată pe an, la acest izvor a rămas însă, ca o plimbare la un loc pitoresc, atrăgător. Mai cu seamă că nu ne va reuși, mai cu gîndul că vom fi criticați pentru nerespectarea indicațiilor metodice primite la instruire, împreună cu comitetul U.T.C. am invitat tinerii la o asemenea plimbare. Ei se duceau, frește, și mai înainte, dar fiecare cînd apuca, nu organizat. Acum îi invităm să mergea toți odată. Spre surprinderea noastră oarecum, n-a lipsit un tînr... Am continuat. Și astfel, o veche tradiție a devenit o acțiune a organizației. La izvor se cîntă, se rîde, se face sport, se dansează! Deci tot o duminică cultural-sportivă, îmbinată în același timp cu o drumeție, numai că, sădită în o tradiție, pe un obiceu al locului. Ea reușește acum să atragă tinerii fără efortul de mobilizare pe care ar fi trebuit să-l depunem noi. Așa s-au întîmplat lucrurile și cu „măsuratul oilor”, o „simbră” locală de alte proporții care, recreativ, redimensionată la cerințele educative ale organizației noastre, a devenit o acțiune de largă participare a tinerilor din toate organizațiile care fac parte din sectorul meu.

Cred, de aceea, că specificul local, tradițiile și obiceiurile diferitelor locuri ar trebui avute în vedere în întreaga activitate a organizației. Cred că asta s-ar înscris pe linia acelei cerințe pe care a formulat-o al VIII-lea Congres al U.T.C. privind diversificarea și diferențierea activității de organizație. Fiecare sat are tradițiile sale și e un lucru bine cunoscut că acestea sînt rodul unei selecții îndelungate, a unei verificări — întinse uneori de-a lungul multor generații, și tocmai de aceea ele găsesc ecou în sufletul oamenilor. Pe de altă parte este de asemenea știut că omul satului fie el tînr sau vîrstnic nu primește așa, dintr-o dată, tot ce oferi, fără să chibzuiească bine și fără să se convingă de utilitatea lucrului făcut. La sat nici moda nu se schimbă cu una cu două. Și multe lucruri care „merge” la oraș, nu prind la țară. Mă gîndesc ca de aceste lucruri n-ar fi rău să ținem cont în activitatea noastră. Și prin această prismă, nu mi s-ar părea de loc nepotrivit, sau rău, ca înseși formele principale ale activității de organizație să difere de la oraș la sat. Un aspect care ne dă multă bătaie de cap e antrenarea tinerilor, mai ales a celor căsătorite, la activitățile organizației. Chiar participarea lor la adunările generale constituie adeseori o problemă dificilă. Cu toate acestea și ele sînt nevoia să se adune laolaltă, să discute, să pună, cum s-ar spune „la la cale”. Ba la o clacă, ba la o șezătoare. De ce atunci, oare, la adunările generale...? Expli-cația am putea-o descoperi într-un mic amănunt. La aceste întâlniri care au loc ba la o fată, ba la alta, și mai ales în perioada de iarnă, cînd lucrările în câmp s-au rărit, tinerii nu vin așa, doar ca să stea de vorbă. Una vine cu gherghelul, alta cu furca, a treia cu scutul de lînă... Se cîntă, se discută, se rîde, dar în același timp mințile lucrează. Sînt mișcări reflexe. Timpul își găsește astfel o dublă valorificare. Tînrul de la sat e deprins de mic să pună preț pe timp.

Formind însă de la acel mic amănunt, tînrul de specificul satului, am încercat să-mi închipui cum ar arăta o discuție, o dezbateră pe o temă de interes general a utecțiilor, într-o comună, desfășurată într-un fel asemănător tradiționalelor șezători. Mi s-a părut că sînt posibile în acest cadru și alt de dorita dezbateră, și combativitatea și atmosfera tînească. Iar tinerii parca și n-ar mai sta tepeți în bănci, și nici fetele cu palmele sprijinite solemn pe genunchi. Iia, gherghelul și celelalte ar aduce un plus de firesc. S-ar întîmpla, poate, că la Izvorul de la Ponoare: n-ar lipsi nici un tînr.

M. TACCIU

le găsim în faza pa-lul de onor al Fi-urii Române de hu-mice. Ne privește do-năci și cîinci de chipul anere pe care se poate citi cu ușurință mîndria de a fi printre „frun-tații uzinei”.

Facem cunoștință cu citiva dintre ei. În secția dublare o în-ținim pe OCTAVIA CRISTESCU. Ochii por-tretului capătă culoare, zîmbetul glas și stăm de vorbă cu o fată a cărei expresie și violetune fo-tografică a fost pare-se, incapabilă să se trans-mită. S-a calificat acum trei ani la locul de muncă. Isti amînteste perfect toate amănunțile începutului. De încușă-rite și ajutorul colegilor (nu știe acum de ce, dar atunci îi era mare cum-teamă că-i va fi greu) înse bine minte, ca și cînd acum le-ar auzi, cu-vîntele pe care i le-au adresat utecistii, mai-strul la adunarea aceea generală a organizației cînd au întrebato: „La ce te oîndrești Octavia?” A urmat apoi cursul de ridicare a calificării. Prînsese gust de mese-rie. Planul îndeplinit lîmă de lîmă, apoi de-păști Octavia, mai tî-nără în meserie decît mulți alții, tînteste luc-rile din frunte.

— Ți-a fost greu?
— Cîte-odată, de ce să mint. Numai că întot-deauna am găsit alături un sprijin, cel al tovară-șilor de muncă, al orga-nizației noastre U.T.C.

Chipul interlocutoarei, ne rezerva însă sur-prize. L-am mai reîntî-rit odată, de data asta lăra halat și fără frî-n-tura de hasma albă care se încușăpăina să ascundă boația de păr castaniu. În hrioadă artistică, so-listă de muzică ușoară... În atelierul mecanic, în salopetă și concentrat asupra unei piese, re-cu-noaștem pe încă unul

din tinerii de la panou. Este locuitorul secre-tarului U.T.C. al secției, frîntas de peste doi ani. Este un pasionat al cărții tehnice. Fre-cvent vizitator al bibliotecii, el însuși posesor al unei bogate bibliotecii perso-nale.

— Am început de la un concurs, inițiat de organizația noastră U.T.C., „Cine știe me-serie”. Am citit toată bibliografia indicată. Mi-a plăcut. De atunci am căutat mereu alte cărți.

Organizația noastră inițiază multe activități prin care ne ajută să fim la curent cu nouă-tă-le.

Mult mai tînră ca în-fășurare decît vîrsta pe care o declară, aproape că nu se deosebete de cel doi elevi ai școlii profesionale pe care-i în-drumă. Lucrînd cu ei zi de zi își dă seama mai ușor de neajunsurile pe care acestea le întîmpină și se străduiește îm-pre-ună să le elimine, ceea ce îl antrenează și-l o-bișuie în același timp să le fie un exemplu per-manent. Și între cei trei nu rareori pot sur-prînde discuții despre o

lucrare sau alta: „El, ți-a plăcut? Vrei și altă carte?”

Pasiună, are forța ei de transmisie... Sînt numai cîteva rin-duri care s-ar putea a-dăuga, și nu fără multu-mire, portretului sub care scrie GHEORGHE GHEȘCU și care com-pun cîteva frînturi din drumul său spre panou de onor al uzinei.

Pe utecista ȘTEFA-NIA BUZOIANU o re-întîlnesc în secția fi-nisaj explicînd ceva unei tîner absolvente a școlii profesionale. A-șlăm că și ea a fost ca-lificată la locul de muncă acum patru ani. După un an a devenit frîntasă și de atunci păstrează acest titlu. Mărturisește că în acest succes hotărîtoare este îndrumarea pe care a căpăt-o în acești ani însușindu-și experiența muncitoarelor mai vîrst-nice.

— La noi întîlnirile cu muncitorii frîntasi sînt ceva obișnuit. Înțîn-du-le, organizația U.T.C. ne oferă prilejul să a-șlăm metode noi, să cu-noaștem experiența, în-țîntăvile folosite în di-ferite secții.

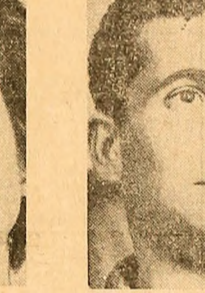

Una din cele mai dis-cutate teme —organi-za-rea locului de muncă. În-vățămintele des-prinse la aceste întîlniri le-a valorificat din plin. Ștefania a reușit astfel să evite întreruperile de la lucru, să utilizeze la maximum timpul de producție. În același timp e o propagandistă harnică a tuturor inițî-tivelor a celor mai va-loroase experiențe. Con-sideră că este o datorie a sa de membră a comi-țetului U.T.C. al întra-prinderii.

Printre numele ce su-blîntiază fiecare portret, două nasc, evident, un semn de întrebare: LEFTER MARIA și LEFTER FLOREA.

Nedumerirea noastră este repede risipită. Des-t tineri, soții Lester sînt cunoscuți în toată filă-tura ca vechi frîntasi. Orice ne poate vorbi despre ei. Preferăm să o facă ei singuri.

Tovarăș Lester, pe care o găsim lucrînd în acest schimb, ne spune: — Fotografiiile noastre sînt de ani de zile la pa-nou. E un fapt cu care ne mîndrim. Cum am reușit această perfor-manță? Poate pentru că

ne tulbina mult meseria, poate sîndcă ori de cîte ori avem vreun ne-caz ne sfătuiți și ne a-ju-tăm unul pe celălalt, poate pur și simplu pen-tru că ne știm alături și avem încredere în noi. Aș putea răspunde prin multe, foarte mul-te exemple. Un lucru este sigur: în cazul nostru, familia așa cum am înțeles-o noi ne-a susținut, ne-a stimulat.

S-a depărtat, nu înă-ntînte de a ne ruga să revenim.

Sîntem din nou în fața panoului. De ace-astă dată ne privește pri-tenii. Și abia acum ne dăm seama de un lucru pe care nu-l observasem de la început: Numărul portretelor întrece pe cel al fotografilor. În cele 25 de chipuri sînt săpate trăsături ale u-nui portret care este și el prezent (poate mai pregnant ca oricare al-tul): ce al organizației de tîneret. Un portret conturat în lîni simple, dar sigure de fiecare a-mînunt prin care tînerii frîntasi ai uzinei își explică drumul lor spre panoul de onor.

MIHAELA CEAICOVSCHI

În ordine — eroii reportajului: OCTAVIA CRISTESCU, GHEORGHE GHEȘCU, ȘTEFANIA BUZOIANU, FLOREA ȘI MARIA LEFTER
Foto: C. CONSTANTIN

„ÎN GENERAL, STĂM BINE!”

„EXISTĂ... DAR
LIPSEȘTE CU
DESĂVÎRȘIRE...”

Totuși, uneori, activității o comitetului orășenesc U.T.C. admit ideea că mai sînt și lipsuri. Stimulată însă la discuție, la exprimarea de opinie, aceștia îmbrățișază imediat lozîn-ca: „N-avem condiții, to-varășe, n-avem. Și dacă n-avem, ce să facem noi? În tot orașul Brăila nu există o casă de cultură a tîneretului”. În zadar te-întînd să le reamintesc că activitatea pe care orga-nizațiile U.T.C. sînt che-mate s-o desfășoare presu-pune și altceva în afara existenței unei case de cultură. Tu vorbești, tu auzi. Numai după mari insistențe, și se reproșează „Dar noi am făcut, totuși, ceva”. Și urmează o în-siurire a celorlora sîri dis-tractivă, simpoziune, excursii. Nu acest lucru, este însă important în discuția de față (desi, în paranteză fie spus, nici anularea lui nu este posibi-lă) ci optica din un-gghiul căreia privește a-cestă îndatorire comite-tului orășenesc U.T.C. Sur-prînde total neplăcut modul în care unii acti-viști relatou despre o ac-țiune sau alta: „Le-am

făcut (tinerilor) o seară distractivă: le-am dat o reuniune; le-am luat bi-lete la teatru; i-am dus în excursie”. Este lesno de sesizat această particu-lar LE: le-am făcut, le-am luat, LOR, desigur. Nicî-nu s-a răspuns: „Am fă-cut împreună cu tinerii... i-am antrenat la realiza-rea... tinerii au făcut”.

Aceasta, dintr-o viziune complet greșită asupra respectului din domeniul de activitate: în relația acti-vist — utecist, comi-țetului orășenesc U.T.C. și privește pe tineri ca simpli spectatori la acți-unile de petrecere a timpu-lui liber, ca invitați de o-noare la manifestări orga-nizate special pentru ei. Niciodată tinerii n-au fost priviți (și nu s-a reacționat în consecință) ca re-alizatori ai acestor acțiuni. Or, într-o asemenea per-spectivă, desigur că pe u-merii activiștilor comi-țetului orășenesc al U.T.C. apasă o sarcină grea. Comi-țetului orășenesc U.T.C. Brăila pierde din vedere un amănunt de maximă importanță: consultarea tinerilor, stimularea ini-țiativelor lor — în orice do-meniu. Și cu atât mai mult se impune respecta-rea acestei sarcini, atîncî cînd vorbim despre timpu-lui liber al tinerilor. Pen-tru că, oricîtă putere de muncă ar avea activiștii comitetului orășenesc, ori-cîtă fantezie niciodată nu vor putea da cele mai bune soluții unor proble-me atât de complexe, fără a-și consulta, a-și atrage la realizarea acțiunilor pe cei peste 19.000 de uteciști ai orașului. Această sarcină, însă, a fost pri-vită cu ușurință de către activiștii Comitetului orășenesc Brăila al U.T.C., cu superficialitate. Și atunci, chemați să dea socoteală, să răspundă concret — sentimentul de automul-tumire al comitetului orășenesc U.T.C. s-a pus la

adăpostul cauzelor obice-tive.

TIMP SĂ FIE,
CĂ ÎN REST...

Una din sarcinile, din atribuțiile comitetului orășenesc, de care depinde desfășurarea unei activi-tăți bogate în organizații U.T.C., o constituie în-stituirea cadrelor de con-ducere din organizații, înarmarea lor cu metode de organizare și desfășurare a acestor activități. În acest sens, e de datorie comitetului orășenesc să asigure climatul propice perfecționării, să stabili-lească circuite prin care experiența bună să circule nestingerită și expresiv de la o organizație la alta. În îndeplinirea acestei sarcini există aceeași pă-rere, că rezervele au fost epuzate, că s-a făcut tot ce se poate — și tre-buie — să se facă. Și în această privință, la Brăila se spune: „În general stăm bine”. Iată-ne însă, la instruirea secretarilor din luna mai. Ordinea de zi se arăta interesantă. Cîțiva secretari informau asupra unor aspecte im-portante ale muncii de organizație: a) felul cum sînt duse la îndeplinire măsurile Plenarei C.C. al U.T.C. din 16 ianuarie; b) preocuparea comite-telor U.T.C. pentru buna folosire a timpului liber; c) preocuparea comite-telor U.T.C. și a organiza-țiilor de bază privind buna desfășurare a adu-nărilor generale, stringerea cotizației și ținerrea evi-denței membrilor, creșterea frînturilor organizației. Desfășurarea instruirii, conținutul de idei și expre-

riența transmise au fost însă extrem de sărace. La primul punct au luat cu-vîntul doi secretari de comi-țete U.T.C. (Gheorghe Ciobanu și Aurel Bănică) de la care, în afară de cîteva fraze generale, teo-retice o risipă de vorbe mari nu s-a prea putut înțelege nimic altceva. La punctul al doilea din pro-gram, unicul vorbitor a prezentat o informare care, așa cum am ascultat-o, putea aparține oricărei orga-nizații U.T.C. din țară. Privitor la cel de-al tre-lea punct tovarășul Nicolae Dumitru, secretar al comi-țetului U.T.C. de la Întreprinderea șantieru construcții-montaj, a fă-cut o prezentare teoretică a sarcinilor organizației, prevederilor statutului și diferitelor instrucțiuni, de la tribuna unei experiențe dobîndită cu ani în urmă, și rămasă din păcate la același nivel.

Au mai urmat două, trei întrebări pildice, așa, ca să fie, și cu asta, basta. În continuare, obișnuita pre-zențare a sarcinilor de vi-tor, făcută expozitiv, plat, asupra tuturor domeniilor de activitate ale organiza-ției U.T.C. Cuvenitele con-cluzii și cu aceasta: pe luna viitoare, tovarășii!

Se pune firesc întrebare: Unde în altă parte se poate (și trebuie) dis-cutat cu seriozitate și competență despre activi-tatea secretarilor, a comi-țetelor U.T.C. respective, despre experiența bună a unei organizații — dacă nu aici, în cadrul acestor instruirii, căora pe drept cuvînt li se mai spune și „zile ale secretarului”? Cum se face că o astfel de instruire — menită să ajute pe participanți să a-ducă un plus de experien-ță și maturitate pentru continua îmbunătățire a muncii organizației — a rămas o reuniune de pleac cu ceea ce au venit, sau

cel mult cu regretul unui timp prețios irrosit. N-a-veam, oare, ce-și împărțai secretarii U.T.C. cu acest prilej? Să vedem.

„Despre activitatea co-mitetului U.T.C. de la Șantierul naval, la co-mi-țetului orășenesc U.T.C. se știe cite ceva. (E drept în general, pe de-asupra lucrurilor, dar se știe). Se știe că aici se desfășoară o activitate serioasă, că organizația U.T.C. a tînerilor constructori de nave posedă o valoroasă expre-riență în mai toate dome-niile de organizație. Am discutat cu tineri de aici, cu tovarășul ROMGET-DACUS PODEANU, se-cretarul comitetului U.T.C. Impresia cu care te des-părți de acești tineri este aceea că aici se muncește bine, continuu, cu perseverență. Seriozitatea, pasiu-ne, tactul pedagogic sînt atribute ce caracterizează stilul de muncă al acestui comitet U.T.C. Și nu este, desigur, unica organizație cu experiență demnă de a fi cunoscută. Paradoxal rămîne, însă, faptul că a-cestă experiență n-a de-venit un bun și al altor organizații U.T.C. din în-treprinderile orașului. „S-a vorbit în general la cîteva instruirii despre acest lu-cru” — se dezvinovățe-a tovarășii activiști al co-mi-țetului orășenesc. Dar dacă acele instruirii au decurs ca cea la care am participat — atunci de-gaba s-a mai vorbit. Așa cum s-a vor-bit — în general, așa a și prins — nimic! Cum nu se întîmplă pentru prima oară, infailibilul în general, stăm bine — menit să aducă o doză în plus de mîngiere și automul-tum-re — și-a găsit ecou și în îndeplinirea impor-tantei sarcini de pregătire a cadrelor, de înarmare a activului U.T.C. cu cele mai bune metode de mun-că.

Asadar, în general, stăm bine!

Se impune, asadar, o in-tervenție chirurgicală se-riooasă, profundă. Infaili-bilul „ÎN GENERAL, STĂM BINE!” — atunci cînd e menit să acopere doar o gravă lipsă de preocupare, trebuie scos cu rădăcină cu tot.

(Urmasor din pag. 1)

și pînă acum, în secțiile Uzinei „Progresul” au a-vut loc 160 de asemenea dezbateri (40 pe lună). Faptul că între timp tînerii uzinei au mai ab-sențat 3.000 de ore e mai puțin important. Dezbateri sînt și tînră și s-au tî-nut... Dacă sînt eficiente sau nu, dacă au vreun rost sau nu, asta nu mai con-țenează. Principiul este că sarcina dată de comitetul orășenesc U.T.C. în gene-ral s-a... îndeplinit. Iată dar că magiciul dicton, „în general stăm bine” are de cele mai multe ori aspectul unei perle, dincolo de care superficialitatea desopse în crisalida sen-timentului de automul-tumire, cultivat de comi-țetului orășenesc U.T.C. și ridicat la rangul de „stil de muncă”!

ADEMENI-TOAREA FLOARE A DEMAGOGIEI

Un alt domeniu asupra căruia tovarășii activiști ai comitetului orășenesc U.T.C. — instructorii și secretarii — au insistat că în general se stă bine îl constituie munca de edu-care „moral-cătețenească a tinerilor brăileni. Drept pentru care, într-un referat prezentat la una din ședințele de birou ale co-mi-țetului orășenesc U.T.C. se subliniază: „Îmbunătă-țîndu-și permanent stilul de muncă și metodele în acest domeniu de activi-tate, în colaborare cu ce-lelalte organizații de masă.”

„Organele și organiza-țiile U.T.C. au acordat o atenție sporită edu-cării tinerilor în spiritul unei

atitudini demne în familie, în societate, folosind în acest scop forme și me-tode variate, cu multă ef-i-ciență în rîndul categori-ilor de tineri cărora le erau adresate.”

În general cuvînte frum-oase, foarte frumoase chiar. Te aștepti, firește, ca dincolo de ele să înțîn-gești o preocupare pe mă-sura lor, fapte, argumen-te, menite să le susțină, să le confere sens și va-loare. Te aștepti... Dar la cite lucruri frumoase nu te aștepti parcurgînd ase-menea frînturi sau ascu-țind pledoaria înflăcărată a primului secretar, a altor activiști? Să dăm la o parte, însă, acest învel-iș sonori și să apelăm la un „referat” mai exact. Dosarele organelor de mi-litie înregistreză zeci de cazuri de infracțiuni comise de uteciști (dîntre care mulți sub 18 ani) de la începutul anului și pînă acum. Tot în aceas-tă perioadă, în școli au apărut adepți ai „infaili-bilului”, „Fantomas”, „re-cruțați” dîntre cei mai tî-neri elevi.

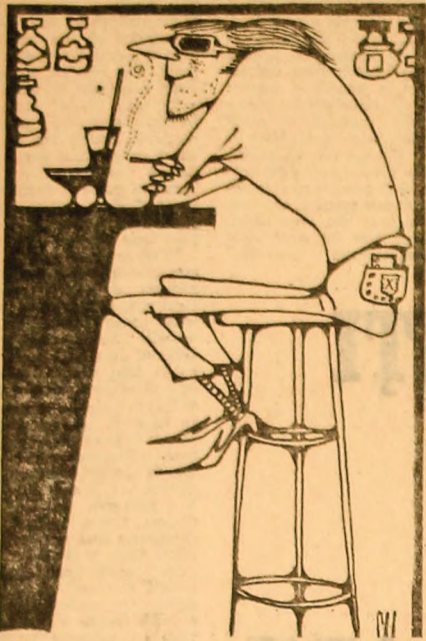
Lucrurile încep, astfel, să se limpezescă. Fața cuvîntelor frumoase păleş-te. Comitetul orășenesc U.T.C. însă, e multumit și se bucură pentru că, cite-z: „am reușit să orga-nizăm o confătură cu tî-nerii pe lema: „Cum să ne îmbrăcăm în diferite ocazii” urmată de o „pa-radă a modei” sau că „în marea majoritate a orga-nizațiilor noastre de tî-neri (95 la sută) s-au țînit una, două și chiar trei expuneri” care „au cu-prîns probleme teoretice interesante”. Iată, asadar, în ce constă intensă pre-ocupare a comitetului orășenesc U.T.C. E lesne de dedus disproporția care s-a creat între ceea ce există în realitate, ceea ce se întîmplă în viața și ac-tivitatea unor tineri de aici și ceea ce oferă, drept remediu și stimul, comitetului orășenesc.

Atunci însă cînd trebuie să raporteze, lipsa de preocupare sau de price-ri-re a unora dîntre acti-

EXPRESII

CĂLCĂIUL LUI ACHILE

Un băiat în înălțime (mai ales în timpul destinat orclor de curs)

Dictionarul obiectelor cunoscute sub numele de cuvinte

de Al. Mirodan

CAPITOLUL I

INTRODUCERE

Acum două săptămâni am publicat capitolul XV din „Dictionar”. Săptămâna trecută am publicat capitolul XXVII. E timpul acum să însemnăm de logică și să publicăm capitolul I.

Inteligenta de eforturi inutile cum ar fi acela de a căuta, născocii sau naște cuvinte? Da, înalt! Pentru că aceste vorbe de care avem nevoie în viața de toate zilele există de fapt în afara noastră în chip de lucruri. Totul e să le alegi și să le utilizezi în mod sistematic.

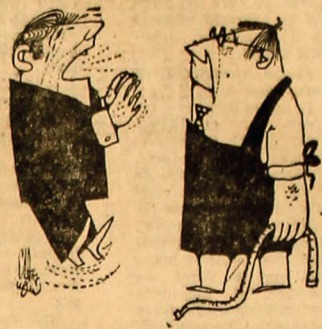
Dintre acestea cel mai simpatic mi se pare a fi totuși francezul Pierre Daninos, intitulat: „Le Sacassin”, „nou tratat de idei primite etc.”

— Era de așteptat. (Și după o tăcere:) Asta-i fotbalul nostru... — el nu formula o idee, ci scotea din burunul creierului obiectele — cuvintele de rigoare.

- 1). E vorba, bineînțeles, de logica mea.
2). Vezi Ecclasiastul.
3). Vezi toată lumea.
4). Traducerea este imposibilă dar cum s-ar putea alfel tălmăci...
5). Sau „mai sus încălțat” — depinde de locul unde paginătorii ziarului îmi vor așeza numele; deasupra articolului, dedesubt ori poate în dreapta sau în stânga. De unde se vede iarăși că nu întotdeauna se poate conta pe cuvinte (supărător de mobilă de la o vreme la unii oameni) și că e absolut necesar să pobezi câteva expresii pasaportului. De pildă: „acți încălțat”.
6). Foarte simplu — fiind, firește, un fel foarte simplu de a vorbi.
7). Dar de la inutil la dăunător.
8). Această din urmă formulă fiind un obiect de umor, folosit din ce în ce mai rar, ca o cravată elegantă pe care n-o porți în fiecare zi.

Către

Tovarășul președinte al cooperativei „Arta încălțămîntului” Pe baza comenziilor 193 și 1994, ultima-tea nr. 21 din Piața Amzei a executat două perechi de pantofi pe care, cei doi solicitanți, cu toată bunăvoința, nu au reușit să-l încălze.

Dacă nu se pot executa pantofi pe măsura piciorului, și cum știut este că flecare pictor are o măsură, dv. ce măsuri luați?

ILUSTRATĂ PE ADRESA DV.

Către

Tovarășul președinte al Sfatului popular al comunei Lungulețu, raionul Râcari

În legătură cu târâgănarea lucrărilor la construcția școlii generale nr. 2, dv ne spuneați că vinovați sînt constructorii și forurile superioare.

Sfatul popular raional e de părere că principalul răspunzător sintetiț dv. În stoc știm că aveți suficiente materiale de construcții, nu știm cum stați cu stocul de... răspundere.

DOI SFINȚI

Hulub Mihai, poreclit „Sfințul”. În vîrstă de 22 de ani, este elev al școlii de calificare I.M.B. Craiova. El are o alarmantă comportare huliganică.

Între Simon Templar și Hulub Mihai E-o deosebire clară-n general: Primul joacă-n filme, după cîi alții, Celălali pe mușca Cădulei Penai.

CONSUM SPECIFIC

Mihai B. de la Fabrica de postav Azuga — următorul al consumului specific — destăvăștor, duce o viață morală de logodnă de profesie. Printre argumentele sale de seducție, intră și motocicletă:

Analizind atent în spirit critic Am calculat consumul său specific Privind compania de cucereire Logată de problema înmînă: O sută kilograme de hînzină La zero miligrame de iubire.

TILCUL LEGENDELOR

COASTA LUI ADAM

Fiind Adam în dispoziție proastă Și vrînd să-l veselească puținel Intrat-a Domnul cu cuțitul-n el Și luatu-i-a a 13-a coastă Pe care-a prefăcut-o în nevastă Ca primul om să nu stea singurel.

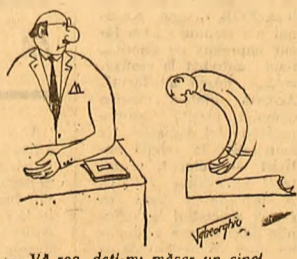
Cam astfel, cred, că sună ipoteza Găsită-n Cartea Facerii (Geneza).

Acum mi-e clar de ce soția vrea Să stea necontenit în preajma mea La teatru, circ, sau cinematograf La zahana (să nu fac leafa prași) La munte sau la mare, cîc-i bine Să alină grija cîi mai mult de mine, Ce nu cumva în dispoziție proastă Să pierd din întimplare altă coastă. MIRCEA PAVELESCU

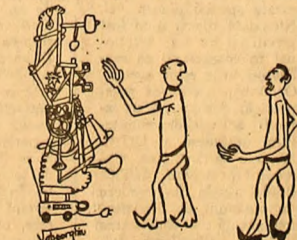
TINERE TALENTE

Sub acest titlu ne-am propus să publicăm încercările umoristice ale unor tineri cititori. Atunci cînd numărul celor care ne vor trimite lucrările lor va fi mult mai mare le vom pune la dispoziție toată rubrica.

Azi vă prezentăm două caricaturi ale elevului VLAD GHEORGHIU de la Școala tehnică de arhitectură și construcția orașelor din Capitală.

— Vă rog, dați-mi măcar un cînt.

— Ce zici colega de această mașină simplă și modernă de sport gamurii? — ?!!!

PLEDOARIE PENTRU UN RESTANȚIER

Onorată instanță!

Clientul meu, asei de fată, dînt-o eroare inexplicabilă tirit pe banca acuzaților, este ne-vinovat! N-o spun eu, martorii apărării, pe care vă rog să binevoiți a-i cita, așa afirmat același lucru la fiecare examen: „Ești nevinovat, hăte!” sponeu el, și aveau dreptate... Băiatul acesta este incapabil să comită un delict. El nu e în stare să pună mina nici pe un crelon, să-și ia noțte...

Blajin și moale oa un aluat, el e ușor influențabil. Spuneți-i numai: du-te și plimbă-te în Cizmigu! O va face docil, îndemnat-l: dă o raltă pe la Șosea! Și-o raltă mai multe... Șoptiți-i la ureche: dormi, pușor, nani, nani... Va dormi pînă la prînz. Dacă se plîtesc un amle, el îl va înșoți în cinema. Dacă la poker nu există al patrulea, el se va sacrifica. Ce-l puneți oare dumneavoastră în sarcină a acestui student? Cele cîte-

va zeel de restanțe? Dar ele sînt adunate migălos, cu abnegație, de-a lungul anilor... Vechimea lui în amfiteatru? Cel nou an, petrecuți aici? Dar ce poate fi mai nobil decît dirzența lui? De ce a rămas restanțier de atîtea ori clientul meu? El este un timid și-un martir al modestiei. Dragostea lui față de colegi este atît de mare, încît dacă primește careva un 10 înaintea lui, cînd îl vine rîndul tace. De ce o să pună profesorul într-o situație penibilă?

Te notă i-ar mai putea da lui? Unsprezece? Nu există... Și atunci e tace din modestie, din conștientă pentru profesorul lui lubit, din dragoste colegială, din atîtea alte motive... Pe acest mare neînțeles vrei să-l condamnăți dumneavoastră? Pe acest copil nevinovat, care stă acum pe banca acuzaților și împloră cu lacrimi pierlate în ochii mari — cum împloră mai ieri decanul o reexaminare — indulgența dumneavoastră?

Iată, întregul auditoriu plînge de mila lui... Plînge mămăia la rector, plînge țigă Aglăia la decan, plînge toate neamurile la ministru... De aceea vă cer cu glasul tremurat de milă de compătimire, achitați-l pe clientul meu! Dați-l liberăta mult visată, dați-i voie să zburde vesel pe palșii!

Achitați-l de anii de facultate, că tot incurcă locul... FLORIN IONESCU student

FOILETON

de Ion Băieșu

fără să observe nimeni. E drept, mă mai ajuta și el pe ica, pe colo, mai precis vedea lîngă mine ca să mă îndemne la treabă.

„Fratele meu Mielu, lucrează mai atent, suflă-te, ca să mă afirm și eu, că tu ești afirmat”. La sfîrșitul lui, într-adevăr, a fost foarte lăudat și, cum era un băiat al dracului de simpatic și frumuseț, a și intrat pe sub pielea sefului. Era mort după el. S-a întimplat să facem și o excursie în colectiv, excursie în care el a cuccerit definitiv întregul nostru colectiv prin umorul. buna lui dispoziție, prin cîntecele pe care le-a cîntat la chitară, prin ghimburlucurile pe care le-a făcut.

Și așa au trecut cîteva luni în care băiatul cel bun și blond se ridică în ochii tuturor, fără să se observe că urca pe spinarea mea. Dar s-a întimplat că eu a trebuit să plec în concediu. „Ce faci?” l-am întrebant. „Lasă că mă descurc. Ileana e moartă după mine, dacă o rog, duce și globul pămîntesc în spinare”. Așa s-a și întimplat. Apoi a dus „globul” în spinare o altă fată, Stela, care era și ea îndrăgostită, apoi l-am mai ajutat și eu, și iată că a trecut un an de cînd venise la noi și de cînd toată lumea îl consideră „băiat bun”, simpatic și deștept, și așa se făcu că seful (care îl simpatiza de nu mai

putea pentru că toată ziua era la el în birou, și-i spunea bancuri, și-i făcea vizite pe-acasă, și-i făcea și curte unei nepoate de-a lui care cam abia aștepta să se mărite) îl promovă și-l făcu șef de serviciu, adică șef peste mai mulți oameni care își stiau la perfecție meseria, în timp ce el habar n-avea. Numai noi, cîțiva, știam adevărul, dar ce ne ziceam „lasă că-i băiat bun, de ce să-i facem nu?”

Dar iată că odată, tînd cheamă la minister urgent în locul șefului, care era plecat, băiatul nostru cel bun a fost obligat să-și dea pe loc avizul în calitate de specialist pe un proiect extrem de important și astfel directorul general a avut terucita ocazie să vadă cu ochii lui că respectivul este o nulitate care putea să ducă întreprinderea de ripa și l-a dat pur și simplu pe ușă afară. S-a făcut o jedință, s-a spus adevărul despre el, i s-a făcut un control mai sever asupra tuturor dedesupturilor și s-a aflat că făcuse cu încă un băiat bun de la noi o afacere din care le ieșise cîte un „Wartburg lux” și iată-l ajuns și în fața justiției.

Lar noi, în ședința în care a fost discutat cazul lui, l-am făcut praț, fără nici un pic de milă. Mai ales eu, căci am vorbit primul și am spus adevărul de la un capăt la altul. Adică l-am desființat.

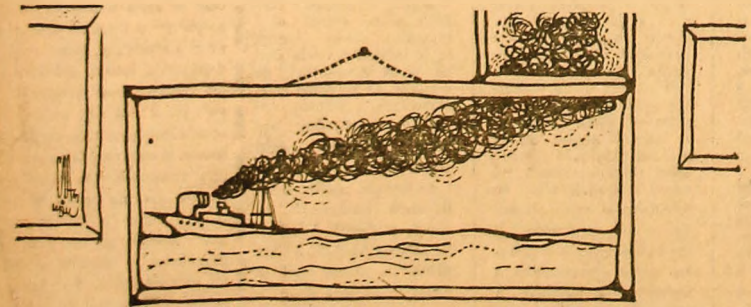
La sfîrșit, prietenul meu, „băiatul cel bun”, s-a apropiat de mine și mi-a zis îngropîndu-mă de viu în disprețul care îl ținea din priviri: — Măi fratele meu Mielu, ești o mare seccătură. În loc să mă aperi, tu mă demaști. Te credeam băiat bun și, cînd colo, ești un turnător ordinar. Afîă că n-ai reușit să mă distrugi, că sînt simpatic și sînt băiat bun, și-o să mă descurc.

Oare s-o fi descurcînd și-acum?

MEMORABILE

Celebru chimist german Bayer preda chimia la Munchen. Cu puțin timp înainte de începerea cursurilor, intră în amfiteatru unde îl găsi pe asistentul său în fața unui aparat din sticlă. Așa l... Ce trebuie să obținem aici? Întreabă Bayer. — Cloroform — răspunde asistentul. — Și crezi că o să merge? — A! Nu că faceți griji, domnule profesor, în balon am și pus cloroform.

Un student care nu cunoștea de loc materia a „cîzui” pentru a doua oară la examenul cel dăduse pentru a intra la Facultatea de medicină. Îndurerat, mama sa s-a dus la președintele comisiei de examinare spunîndu-i: „Fiul meu mi-a lăsat o scrisoare în care mă avertiza că dacă nu va fi admis se va împușca în inimă”. Atunci, președintele i-a răspuns: „Nu vă împacientați, fiul dumneavoastră nici nu știe unde este înimă”.

Fără cuvinte

Desenele paginii: N. CLAUDIU